

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 6C/70/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209755
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Hozáková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2015:5312209755.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Čadci samosudkyňou JUDr. Annou Hozákovou, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, právne zast. Fridrichom Paľkom, s.r.o., Grösslingova č. 4, Bratislava, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa **z a m i e t a**.

Súd návrh na prerušenie konania **z a m i e t a**.

Odporkyni náhradu trov konania **n e p r i s u d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ pôvodne podaným žalobným návrhom zo dňa 27.9.2012 žiadal, aby súd, ktorý má vec prejednávať ako vecne a miestne príslušný podľa §-u 85 ods. 3 zák. č. 99/1963 Zb. z. (Občiansky súdny poriadok, ďalej len „O.s.p.“), bol vylúčený z prejednania veci vzhľadom na svoj vzťah k prejednávanej veci.

Navrhovateľ ďalej uvádzal v návrhu, že vecne a miestne príslušný súd, ktorý by bol inak oprávnený vec prejednať, je štátnym orgánom, ktorý svojim konaním podľa tvrdenia navrhovateľa vyvolal skutočnosť zakladajúcu právo uplatňované touto žalobou. Okresný súd Čadca zapríčinil podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody na strane žalobcu a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Poukazoval zároveň na tú skutočnosť, že ak bol sám okresný súd ako štátny orgán škodcom v spore medzi žalobcom a štátom, tak je vylúčené, aby prostredníctvom sudcov rozhodoval predmetný spor. Nerešpektovaním tejto premisie by došlo k negácii zásady „nemo debet esse iudex in propria causa.“ Ústavný súd k potrebe uplatňovania objektívneho hľadiska pri posudzovaní skutočností významných pre rozhodovanie o nezaujatosti sudcov v uznesení pod sp. zn. I. ÚS 65/05 z 20.4.2005 uviedol cit.: „Pri skúmaní podstatných náležitostí pojmu „zákonný sudca“ treba brať do úvahy nielen príslušnú zákonnú úpravu, ale predovšetkým ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky a dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd o nezávislom a neustrannom výkone súdnictva.“

Existencia neustrannosti musí byť určená jednak podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania sa konkrétneho sudcu v danej veci a jednak podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť. Navrhovateľ tvrdí, že v tomto smere ide o zvažovanie zistiteľných skutočností, ktoré môžu neustrannosť sudcu spochybniť a z uvedeného pohľadu môže mať dokonca

určitý význam aj zjav (zdanie). Je to inými slovami vyjadrený výstižný výrok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Delcourt v. Belgicko*, 1971, séria A, č. 11, podľa ktorého „spravodlivosť má byť nielenže vykonávaná, ale aj sa musí javiť, že je vykonávaná.“ Podstatnou je dôvera, ktorú musia sudy v demokratickej spoločnosti u verejnosti vzbudzovať. Pridelenie veci niektorému zo sudcov Okresného súdu Čadca by porušilo právo žalobcu na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý.

Navrhovateľ preto v zmysle §-u 12 O.s.p. žiadal, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednávaním vo veci o prikázaní veci inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Čadca sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania.

Navrhovateľ v návrhu ďalej tvrdil, že ako oprávnený subjekt - veriteľ zo zmluvy o úvere č. 5861038 navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa §-u 38 a nasl. zák. č. 233/1995 Zb. z. (ďalej len Exekučný poriadok) zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu oprávnený navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5860138 dlžníkom, ktorého meno ako povinného je I. Ď., nar. XX.X.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci pod č. EX 8791/2010. Exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na Okresný súd v Čadci, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom stanovenej dobe.

Navrhovateľ tiež poukázal na ustanovenia §-u 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2011 a na ustanovenie §-u 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2010 do 31.5.2011, ktoré ustanovenia v návrhu cituje. V návrhu ďalej navrhovateľ sa zaoberá odbornou literatúrou, ktorá odborne rozoberá vykonateľné rozhodnutie rozhodcovskej komisie, resp. zmierom ňou schváleným, ktorý bol v tomto prípade exekučným titulom. Poukazuje na literatúru a komentár k Občianskemu zákonníku, II. diel Praha, Panorama 1985, na strane 298.

Navrhovateľ v tomto prípade hodnotil postup súdu ako neodôvodnený z hľadiska nevykazovania prvkov nadmernej právnej zložitosti veci a rovnako podľa jeho názoru vec si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný na posúdenie a rozhodnutie vo veci a aj napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 24.2.2011, pričom k tomuto rozhodnutiu o poverení došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (omeškanie viac ako 227 dní). Ako dôkaz navrhuje obsah exekučného spisu Okresného súdu v Čadci, keď neuvádza číslo konania a špecifikuje toto exekučné konanie iba označením oprávneného a povinného pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla nesplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5861038 (registrácia súdneho exekútora EX 8791/2010) a to aj napriek tomu, že navrhovateľ v tomto konaní bol oprávnený a mal možnosť zistiť spisovú značku, pod akou na Okresnom súde v Čadci bola táto exekučná vec vedená, takúto značku neuviedol, čo svedčí o tom, že s procesným súdom ani nekorešpondoval, o ktorej skutočnosti sa súd v dôvodoch tohto rozhodnutia bude zmieňovať aj pri zdôvodňovaní nepriznania náhrady majetkovej škody a súd pri zisťovaní konania pre stovky exekučných vecí bol neúmerne zaťažovaný zisťovaním čísla konania.

Navrhovateľ aj napriek všetkým týmto skutočnostiam hodnotil postup exekučného súdu ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s §-om 44 ods. 2 Exekučného poriadku a nečinnosť po dobu ako on sám tvrdil - 227 dní považoval za neospravedliteľnú, pretože súd počas tohto obdobia vo veci nevykonával také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty oprávneného, teda navrhovateľa a súčasne poukázal na ústavné záruky uvedené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a rozhodnutia Ústavného súdu SR pod sp. zn. I.ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I.ÚS 13/05. Súd zo spisu 16Er/485/2010 mal zistené, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre vymoženie pohľadávky oprávneného proti povinnému Tomášovi Ďuricovi, nar. 26.8.1988 vo výške 1.162,43 Eur (35.019,37 Sk) istiny s príslušenstvom bola súdu doručená dňa 25.8.2010 (exekučné konanie začalo týmto dňom a nie 12.7.2010), ako to uvádza v návrhu navrhovateľ. Pokiaľ pripojil navrhovateľ do súdneho spisu listinné dôkazy, nepripojil však v tomto konaní zápisnicu spísanú pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, z ktorej vyplýva, že dňa 12.7.2010 za prítomnosti splnomocneného zástupcu oprávneného

JUDr. Martina Máčaja bol podaný návrh na vykonanie exekúcie, ale navrhovateľ mýlne uvádza, že sa začalo dňom 12.7.2010 exekučné konanie. Súd vo veci zistil, že exekučné konanie sa začalo podaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, t. j. dňa 25.8.2010. Súd vo veci uznesením zo dňa 31.1.2011 návrh na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa, t. j. právnomu zástupcovi oprávneného ako aj súdneho exekútora, proti ktorému zneseniu bolo prípustné odvolanie, ale ani jeden z oprávnených účastníkov, teda ani právny zástupca navrhovateľa ani súdny exekútor nepodali riadny opravný prostriedok proti zamietajúcemu rozhodnutiu a ani sťažnosť na prieťahy v konaní adresovanú štatutárnemu zástupcovi súdu. Navrhovateľ aj napriek tomu z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si v tomto konaní uplatnil náhradu majetkovej škody týmto žalobným návrhom ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil:

A) A) strany exekučného súdu. tácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva exekúcie dňom a n Žalobcovi vznikla škoda v celkovej výške 3.508,31 Eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úver. Nemôže preto nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

B) Zároveň si navrhovateľ uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a ako dôvody na podporu svojho návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy uvádza:

a) neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobeného reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva vyvolala u žalobcu, resp. členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti,

b) vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstva zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov,

c) nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorný zásah do spoločnosti sumu 701,66, t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s prísl.

Na základe ďalších tvrdení a skutočností a stanovísk Ústavného súdu SR dospel v žalobnom návrhu navrhovateľ k záveru, že súd pri rozhodovaní o tomto nároku navrhovateľa má rozhodnúť v prvom rade medzitýmnym rozsudkom v zmysle §-u 152 ods. 2, veta druhá in fine O.s.p. na základe veci tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti Pohotovosť, s.r.o., IČO: 35 807 598, ako škoda z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu v Čadci, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5861038 dlžníkom I. Ď., nar. XX.X.XXXX a na základe tvrdených skutočností vyplývajúcich z obsahu žalobného návrhu mal by súd rozhodnúť rozsudkom tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody 125,- Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 605,- Eur do 3 dní po právoplatnosti rozsudku a v rovnakej lehote hradiť žalobcovi trovy súdneho konania, ktoré poukáže na účet právneho zástupcu, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozsudku.

Súd doručil kópiu návrhu žalovanej, ktorá sa vo veci vyjadrila k žalobnému návrhu navrhovateľa.

Žalovaná vo svojom vyjadrení zo dňa 19.6.2014 (č.l. 30 až č.l. 40) v prvom rade zaujala stanovisko k procesnej stránke tohto konania, keď považovala zo strany navrhovateľa z procesnej stránky nespĺnenie podmienok, ktoré vykazuje také nedostatky, ktoré majú za následok zmätočnosť podania navrhovateľa. Vyjadrovala sa k viacerým podaniam, ktoré prejednáva procesný súd ako k hromadným žalobám, v ktorých sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že sú nesprávne označení povinní, najmä sú uvádzané nesprávne dátumy narodenia, sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú

vedené na súde, ale chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumu, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch.

Žalovaná tiež namietala, že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy a ďalšie povinné údaje. Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazujúcich na exekučný spis, ale v skutočnosti preniesol celú dôkaznú povinnosť na procesný súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Žalovaná zdôraznila, že tvrdenia žalobcu, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania, sa nezakladá na pravde, je zavádzajúce tvrdenie minimálne z toho dôvodu, že kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, teda nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosť žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu a uviedol príkladmo rozhodnutia Ústavného súdu SR ako sp. zn. II. ÚS 212/2012, IV. ÚS 366/2012, IV. ÚS 374/2012. Teda žalovaná vo svojom vyjadrení uviedla, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca na jednej strane uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Teda z takto formulovanej žaloby nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, pretože v hromadných žalobách v obdobných prípadoch aj pred procesným súdom sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu alebo titulov si uplatňuje svoj nárok, či si ho uplatňuje z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov alebo z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Žalovaná rozobrala svoje stanovisko k uvádzaným prietahom v konaní, keď v prvom rade poznamenala, že žalobca neuvádza žiadne kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Žalobca neuviedol ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti, teda či využil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania. Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 3.5.2011 č. konania III. ÚS 69/2011-25 taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady *vigilantibus iura* (každý nech si stráži svoje právo). Tú skutočnosť, že žalobca nekonal, je možné pripísať iba jemu.

V druhom rade žalovaná zaujala stanovisko, že všeobecný súd v konaní o náhradu nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, pretože táto právomoc prináleží iba predsedovi súdu alebo Ústavnému súdu SR. Žalovaná vo svojom vyjadrení podrobne rozoberá podmienky uplatnenia nároku na náhradu v zmysle §-u 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Žalovaná tiež rozoberá podmienky úspešnému uplatnenia nároku na náhradu škody, v prvom rade rozhodnutím o žiadosti o vydanie poverenia po 15-dňovej lehote, v druhom rade zamietnutím návrhu na vydanie poverenia existenciou prietahov v konaní a k hmotno-právnej námietke premlčania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, k vyčísleniu škody z titulu nemajetkovej ujmy a takisto k vyčísleniu škody majetkovej, ako aj k aspektu prihliadnutia na dobré mravy poškodenej osoby. Okrem toho sa vyjadruje aj k príčinnej súvislosti a priložila ďalšie kópie dokladov Európskej komisie, ktorá zaujala stanovisko k podnikateľským praktikám spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. a ďalších nebankových inštitúcií pôsobiacich na spotrebiteľskom trhu s úvermi a ďalšie skutočnosti, ktoré boli uverejnené k vymáhaniu dlhov nebankových subjektov. Zaujala stanovisko, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. K príčinnej súvislosti žalovaná poukázala na ustanovenie §-u 5 zák. č. 514/2003 Zb. a podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť ako jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu je priama väzba javov, t. j. objektívnych súvislostí, v rámci ktorých jeden jav ako príčina vyvoláva druhý jav ako následok. Na základe všetkých uvedených skutočností žalovaná zaujala stanovisko, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Tiež nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou

škodou a nemajetkovou ujmu. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Zb. z., považuje žalovaná žalobu za právne neopodstatnenú a žiadala Okresný súd v Čadci žalobu proti žalovanej v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila.

Súd v tomto konaní aplikoval zák. č. 514/2003 Zb. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zmien a doplnkov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2004.

K navrhovateľom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť v roku 2010 po začatí exekučného konania na vymoženie pohľadávky proti povinnému I. Ď., nar. XX.X.XXXX pre vymoženie istiny 1.162,43 Eur s príslušenstvom na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ v návrhu uvádza iba údaje povinného, dátum jeho narodenia, jeho trvalé bydlisko, číslo úverovej zmluvy, na základe ktorej si uplatňuje svoju pohľadávku a čísla konania, pod ktorým je vedená exekučná vec u súdneho exekútora.

Pokiaľ žalovaná uvádza, že navrhovateľ vo svojom návrhu neuvádza konkrétnu špecifikáciu konania, teda z procesno-právneho hľadiska je jeho podanie zmätočné, je pravdou, že navrhovateľ nepreukázal vôbec existenciu predmetného exekučného konania, pretože neuvádza číslo tohto konania, ktoré súd po hromadnej žalobe veľmi náročným lústrovaním v registroch exekučného oddelenia podľa mien a dátumom narodenia zisťoval čísla konania, ktoré porovnával s číslami exekučných konaní, číslami úverových zmlúv a dátumom narodenia povinných. Teda navrhovateľ v tomto konaní nesplnil svoju zákonnú povinnosť, pretože preniesol celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám.

K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu, že malo dôjsť k prieťahom v konaní po účinnosti zák. č. 514/2003, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2004, je treba pripomenúť, že upravuje osobitným spôsobom zodpovednosť za škodu.

Podľa §-u 25 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z., ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

Súd v tomto konaní okrem osobitného zákona, ktorým je zák. č. 514/2003 Zb. z. aplikoval podporne aj všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spoločné ustanovenia Občianskeho zákonníka o náhrade škody, § 441 Občianskeho zákonníka o spoluúčasti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu na vzniku škody, keď v čl. 48, ods. 2, prvá veta Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj Exekučného poriadku sa o takejto súčinnosti hovorí.

Právomoc Okresného súdu v Čadci na konanie v tejto veci a rozhodnutie je daná podľa §-u 8 O.s.p. a §-u 15 a 16 zák. č. 514/2003 Zb. z.

Pokiaľ žalobca namieta zaujatosť sudcov Okresného súdu v Čadci, zákonná sudkyňa v tomto konaní neporušila žiadne ustanovenie upravujúce zaujatosť sudcu, pretože v konkrétnej veci bolo rozhodované, tak ako aj v celom rade obdobných vecí vedených pred Okresným súdom v Čadci v otázke zaujatosti sudcov. Pokiaľ žalobca namietal zaujatosť vecne a miestne príslušného Okresného súdu v Čadci, druhostupňový súd vo svojich rozhodnutiach zaujal jednoznačne stanovisko, že účelom ustanovenia §-u 14 ods. 1 O.s.p. je upevniť dôveru účastníkov konania i verejnosť v nestrannosť postupu civilného súdnictva. Formulujú sa dva všeobecnejšie dôvody vylúčenia a to pomer k veci ako okolnosť potenciálne spochybňujúca nezaujatosť sudcu a teda ako dôvod jeho vylúčenia bude aktuálny napríklad vtedy, keď bude sudca právne zainteresovaný na výsledku konania, no aj vtedy, keď by mohol či mal mať v danom konaní úlohu svedka, či inej zúčastnenej osoby. O pomere k účastníkovi ako okolnosti rovnakého významu možno uvažovať, ak sa bude zakladať na príbuzenstve či iných určitým spôsobom kvalifikovaných vzťahoch, či už kladných alebo záporných, osobnostných vzťahoch, vzťahoch hospodárskej, najmä majetkovej povahy.

Európsky súd pre ľudské práva pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru.

Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní, napr. vo veci Piersack proti Belgicku. Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobnostných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva dôkaz o skutočnej zaujatosti. Rozhodujúce nie je však subjektívne stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania nezaujatosti (porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť. Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia zdôraznil v desiatkach prejednávanych vecí na námietku navrhovateľa druhostupňový súd, že u sudcu sa nezaujatosť predpokladá, pokiaľ nie je predložený opak. Takýto záver vyplýva aj z Ústavy Slovenskej republiky a príslušných zákonov upravujúcich status sudcu, pričom osobnosť a postavenie sudcu musia byť zárukou, že nepripustí, aby vonkajšie vplyvy pôsobili na ich nestrannosť pri rozhodovaní. Teda v súlade s týmito stanoviskami potom sudcovia Okresného súdu v Čadci okrem sudkyne Mgr. Aleny Jančulovej, ktorá prejednávala a rozhodovala vec vedenú na Okresnom súde v Čadci v exekučnom konaní, t. j. sp. zn. 16Er/485/2010, bola vylúčená z prejednávania tejto veci a ostatní sudcovia vylúčení neboli.

Ku dňu rozhodovania súdu podľa §-u 154 ods. 1 O.s.p. uplynula lehota šiestich mesiacov od podania žiadosti nadriadenému súdu. Pre rozhodovanie v tejto veci preto bolo právne irelevantné, že lehota nebola dodržaná ku dňu podania žaloby. Pre posúdenie právomoci súdu je právne irelevantné, že navrhovateľ neodstránil ani vady žiadosti o predbežné prejednanie nároku v stanovenej lehote (§ 16 ods. 2, druhá veta zák. č. 514/2003 Zb. z.), čím nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Navrhovateľ na Okresný súd v Čadci navrhovateľ doručil kópie žiadosti o predbežnom prejednaní nárokov s dátumovou pečiatkou nadriadeného orgánu. Doručenie žiadosti potvrdila vo svojom vyjadrení aj odporkyňa. Súčasťou žiadosti bol aj nárok týkajúci sa tohto súdneho sporu. Tým mal súd splnenú podmienku zo strany navrhovateľa podľa §-u 15, 16 zák. č. 514/2003 Zb. z. predbežne prerokovať nárok na náhradu škody s nadriadeným orgánom ako podmienku právomoci súdu vo veci konať a rozhodnúť.

Procesný súd neodmietol ani návrh navrhovateľa podľa §-u 43 ods. 1, 2 O.s.p. Z rozsudového návrhu je zrejmé, že navrhovateľ žiada náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Je zrejmé aj to, v akej výške náhradu škody a nemajetkovej ujmy žiada. Z obsahu návrhu vyplýva aj základ uplatneného nároku, keď navrhovateľ žiada priznať nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní, v dôsledku čoho mu nevyhovením nároku vznikla škoda. Súd o takomto nároku mohol konať a rozhodnúť. Samotná tá skutočnosť, že navrhovateľ prenáša svoje dôkazné bremeno na súd, je otázkou vyhodnotenia dôkazného bremena navrhovateľa za výsledok sporu. Súd nie je povinný namiesto navrhovateľa zhromažďovať skutkový stav, ktorý má byť obsiahnutý v návrhu v zmysle §-u 79 ods. 1 a 2 O.s.p. Takýmto postupom by došlo k narušeniu ústavnej zásady rovnosti účastníkov konania. Naviac navrhovateľ je právne zastúpený, účtuje úkony právnej pomoci v každom prípade samostatne, nie hromadne a súd nemá voči navrhovateľovi poučovaciu povinnosť ani čo do hmotného ani čo do procesného práva (§ 5 ods. 2 O.s.p.).

Súd vo veci vykonal dokazovanie jednak na pojednávaní konanom pred procesným prvostupňovým súdom dňa 26.6.2014 a aj napriek tomu, že sa v súdnom spise nachádzala kópia exekučného spisu vo veci 16Er/485/2010, ktorej súčasťou bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, zápisnica spísaná pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým zo dňa 12.7.2010, kópia zmluvy o úvere č. 5861038 medzi navrhovateľom a veriteľom navrhovateľa I. Ď., rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 4.5.2010 pod sp. zn. SR03144/10, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 24.5.2010 a vykonateľnosť 27.5.2010, žiadosť o postúpenie exekučného titulu a plnomocenstva Okresnému súdu v Revúcej, uznesenie Okresného súdu v Čadci zo dňa 31.1.2011 s kópiami doručení o doručení rozhodnutia súdnemu exekútorovi 10.2.2011, uznesenie procesného exekučného súdu zo dňa 23.6.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 14.6.2011, ktoré dôkazy boli vykonané na pojednávaní pred prvostupňovým súdom dňa 26.6.2014, na ktoré pojednávanie boli účastníci riadne predvolaní a navrhovateľ mal vykázané doručenie dňom 9.6.2014, rovnako ak jeho právny zástupca a žalované Ministerstvo spravodlivosti SR, avšak účastníci sa nedostavili a svoju neúčast' ani do konania pojednávania neospravedlnili. Na základe vykonaného dokazovania súd

rozhodol dňa 26.6.2014 rozsudkom, ktorým návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol a žalovanej náhradu trov konania neprisúdil. Na základe odvolania podaného navrhovateľom druhostupňový súd dňa 12.5.2015 prvostupňový rozsudok zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, keď vyslovil názor, že vzhľadom na uplatnený nárok je nemysliteľné, aby mohol prvostupňový súd rozhodnúť o uplatnenom nároku bez oboznámenia sa s obsahom tohto exekučného spisu alebo obsahom jednotlivých listín a rozhodnutí tvoriacich obsah tohto súdneho spisu a preto súd prvého stupňa nemohol meritórne posúdiť uplatnený hmotno-právny nárok. Upozornil prvostupňový súd na zmätočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď obsahom odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia je údajné zamietnutie návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, pričom výrok rozsudku takýto výrok neobsahuje. Zároveň ani návrh na prerušenie konania nie je obsahom spisu. Z týchto dôvodov súd vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie.

Súd po zrušení prvostupňového rozsudku Krajským súdom v Žiline vo veci nariadil nový termín pojednávania na deň 21.7.2015, na ktorý termín pojednávania opätovne predvolal navrhovateľa, jeho právneho zástupcu a odporkyňu, ktorí mali doručenie predvolania vykázané dňa 6.7.2015. Na termín pojednávania sa účastníci nedostavili, svoju neúčast' ospravedlnila iba žalovaná dňa 16.7.2015 a súhlasila s konaním v neprítomnosti, keď zotrvala na svojich stanoviskách. Navrhovateľ podaním z 20.7.2015 navrhol zrušenie nariadeného termínu pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a prejudiciálnej otázky, na základe ktorého žiadal zároveň vykonať dokazovanie znaleckým posudkom, ktorý žalobca zadal na spracovanie a ktorý vyčíslil výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, ktorý po jeho vyhotovení predloží procesnému súdu. Zároveň podal návrh na prerušenie konania vzhľadom na konanie, ktoré je vedené z podnetu Okresného súdu v Prešove v konaní pod sp. zn. 7C/6/2010 o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie a z tohto dôvodu žiadal konanie prerušiť v zmysle §-u 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. a zároveň predložil aj uznesenie Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom v konaní 11C/355/2012, ktorým uvedený súd konanie v obdobnej veci navrhovateľa Pohotovosť proti SR - MS SR prerušil do rozhodnutia Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010.

V ďalšom konaní samosudkyňa neakceptovala návrh navrhovateľa na zrušenie pojednávania a zároveň na prerušenie konania z dôvodu rozhodovania o prebiehajúcom konaní pred Európskym súdom pre porušenie práva Európskej únie iniciovanom v konaní Okresného súdu v Prešove pod sp. zn. 7C/6/2010.

Súd nepovažoval v tomto konaní pre svoje rozhodnutie za právne dôležité rozhodnutie Európskeho súdneho dvora vo veci Okresného súdu v Prešove pod sp. zn. 7C/6/2010 o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, keď v uvedenom konaní žalovaná vo svojej argumentácii poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora C40/2009 a C76/2010, ktoré sa týkali spotrebiteľských vzťahov. Je pravdou, že aj toto konanie sa týka spotrebiteľského vzťahu, ale súd pre posúdenie tejto veci mal dostatok dôvodov a potvrdzujúcich rozhodnutí ako aj stanovísk vyšších súdov, ktoré neboli v rozpore s Európskym právom, ktoré zamietli návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodov, ktoré priamo nesúviseli s porušením Európskeho práva v rozhodovaní uvedenej veci. Súd konal v neprítomnosti účastníkov a vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré už aj v predchádzajúcom konaní boli založené do súdneho spisu a dôkazy z tohto exekučného spisu vedeného pod sp. zn. 16Er/485/2010 boli vykonané a súd pri svojom rozhodovaní z tohto spisu aj vychádzal. V uvedenom spise bolo dostatočne preukázané, že exekučné konanie vo veci 16Er/485/2010 sa začalo podaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, ktorého žiadosť bola doručená súdu 25.8.2010 a tak ako aj v predchádzajúcom rozhodnutí súd konštatoval nesprávne tvrdenie navrhovateľa že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa doručila súdu 12.7.2010, resp. že konanie sa začalo v tejto veci. Zjavne vyplýva z ďalšieho dokladu založeného v spise 16Er/485/2010, že zápisnica bola spísaná súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým v Exekútorskom úrade v Bratislave dňa 12.7.2010. Teda tento deň nemožno považovať z hľadiska začatia konania pred súdom ako začatie exekučného konania. Tak ako už bolo uvedené, návrh bol súdu doručený 25.8.2010, kedy sa exekučné konanie začalo. Súd rozhodol o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie uznesením zo dňa 31.1.2011, ktoré rozhodnutie bolo doručené 10.2.2011 súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému ako aj právnenému zástupcovi navrhovateľa JUDr. Martinovi Máčajovi a povinnému. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 26.2.2011, keď súd v exekučnom konaní konštatoval, že dôvodom zamietnutia tejto žiadosti o vykonanie exekúcie bolo preskúmanie exekučného titulu z hľadiska §-u 53 Občianskeho zákonníka a nasl. a s poukazom na § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ktorý exemplifikatívne vymenúva neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, napr.

podľa písm. r), podľa ktorého sa vyžaduje v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom boli riešené výlučne v rozhodcovských konaniach. Táto podmienka z hľadiska ochrany spotrebiteľa je neprijateľná. Pre posúdenie spôsobilosti exekučného titulu, z ktorého vychádza plnenie v rozhodcovskom rozsudku, je rozhodcovská doložka obzvlášť podstatná a preto súd prioritne skúmal povahu rozhodcovskej doložky z hľadiska jej prijateľnosti a okrem iných v dôvodoch uznesenia súdu v exekučnom konaní z 31.1.2011 bol aj dôvodom zamietnutia žiadosti na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie pre pohľadávku 1.162,43 Eur istiny s príslušenstvom, ktoré rozhodnutie bolo doručené tak právnenému zástupcovi navrhovateľa ako aj súdnemu exekútorovi, ktorí nevyužili možnosť riadneho opravného prostriedku, odvolanie proti citovanému uzneseniu nepodali a uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, právoplatnosť dňa 26.2.2011. Následne potom po právoplatnosti uvedeného uznesenia súd ďalším uznesením zo dňa 31.1.2011 súd exekučné konanie zastavil, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.6.2011, teda po jeho doručení právnenému zástupcom navrhovateľa a súdnemu exekútorovi rovnako nedošlo k podaniu riadneho opravného prostriedku. Súd teda v konaní riadne vychádzal z podstatných listinných dôkazov, ktoré sú založené v súdnom spise a to ako kópie exekučného spisu 16Er/485/2010, ktorý vzhľadom na ďalšie konanie v uvedenej veci nemohol byť trvalo pripojený k tomuto spisu a konaniu, teda súd už aj pri rozhodovaní rozsudkom a predchádzajúcim pojednávaním z 26.6.2014 vychádzal z obsahu spisu 16Er/485/2010.

Podľa §-u 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa §-u 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa §-u 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa §-u 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Zb. z., právo podľa ods. 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa §-u 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Zb. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Súd pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Navyac navrhovateľ pri zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie poznal stanovisko, resp. mal poznať stanovisko a výklad ustanovení o spotrebiteľskom práve a zákona o spotrebiteľských úveroch. Najmä rozhodcovská doložka, ktorá v zmluve o poskytnutí úveru nebola individuálne dojednaná, čo zjavne vyplýva z jej zaradenia do Všeobecných zmluvných podmienok poskytnutia úveru a spotrebiteľ sa podpisom zmluvy, obsahom ktorej je táto doložka, reálne vzdáva práva na účinnú procesnú ochranu. Rozhodcovská doložka obsiahnutá v zmluve o úvere bola v čase jej uzatvárania neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa §-u 53 ods. 4 písm. r) OZ a bola už od počiatku neplatnou v zmysle §-u 53 ods. 2 OZ účinného v čase uzatvárania zmluvy. Potom rozhodcovský rozsudok nemohol byť v uvedenom exekučnom konaní 16Er/485/2010 riadnym exekučným titulom na vykonanie exekúcie.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z ustáleného skutkového stavu mal súd preukázané, že v danom prípade exekučným titulom pre exekučné konanie bol rozhodcovský rozsudok. Súd má za to, že možno na tento prípad aplikovať novelu Exekučného poriadku §-u 44 ods. 2 účinnú od 1.6.2010. Podľa tohto ustanovenia lehota 15 dní pre vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa §-u 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku tak, ako tomu bolo v tomto prípade. Exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu.

Všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať prietahy v konaní. Prietahy v konaní môžu byť konštatované, tak ako je uvedené vyššie, v rámci vybavovania sťažnosti na prietahy v konaní, v rámci disciplinárneho konania, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Navrhovateľ uvedené dôkazy nepredložil. Tým nepreukázal prietah v konaní, nesprávny úradný postup zák. č. 514/2003 Zb. z.

Súd poukazuje na tú skutočnosť, že nie každý prietah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prietah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR). Je potrebné skúmať všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prietahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prietahy, neefektívny postup (I. ÚS 16/02, I. ÚS 63/00). V danom prípade nešlo o taký prietah, aký má na mysli zákon a vzhľadom na náročnosť sporu, ktorý sa týkal posúdenia rozhodcovského rozsudku, súd ani nevyhodnotil, že by došlo k prerokovaniu veci bez zbytočného prietahu. Súd mal ďalej preukázané, že navrhovateľ nespĺnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, t. j. že nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie.

Vzhľadom na to, že všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikovaní logického výkladu je nadbytočné a nevhodné dokazovať splnenie ďalších podmienok. Súd by mohol návrh zamietnuť pri nesplnení čo i len jednej podmienky. Preto nesplnenie ďalších dvoch podmienok súd zdôvodňuje nad rámec zákonnej povinnosti.

Podľa §-u 3 ods. 1 písm. a) a d) zák. č. 514/2003 Zb. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa §-u 17 ods. 2 uvedeného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak. Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 §-u 17 za predpokladu ods. 3 uvedeného §-u sa prihliada najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej škody a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom postavení.

Z vykonaného dokazovania mal súd za to, že škoda je skutočná majetková ujma. V tomto konaní navrhovateľ nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy). Nepreukázal, v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť takto vymáhanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Tým nepreukázal, že škoda už vznikla. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinností odporkyne. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú a skutočnú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ je podnikateľský subjekt

a náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Nie každý obchodný prípad podnikateľa musí byť ekonomicky výhodný. Podnikateľ znáša aj primerané podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov. Navrhovateľ v tomto prípade nepreukázal ani vznik podmienok podľa §-u 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Zb. z. na náhradu nemajetkovej ujmy.

Návrh je v tomto smere všeobecný a nepreskúmateľný. Navrhovateľ nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Navrhovateľ v návrhu vychádzal len z predpokladov a nepredložil žiadne dôkazy ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Všetky kritériá je potrebné vyhodnotiť z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Z úradnej činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré navrhovateľ ako nebankový subjekt poskytuje, výška zmluvných pokút a zmluvných úrokov. Príjmy navrhovateľa z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať zásadný ekonomický dopad na navrhovateľa a jeho ďalšiu existenciu. Je preto povinnosťou navrhovateľa preverovať solventnosť subjektov (návratnosť), tak ako to robia iné bankové peňažné ústavy. Skutočnosť, že navrhovateľ poskytuje úvery bez zabezpečenia, bez preverenia solventnosti, nemožno vykladať na ľarchu odporkyne. Súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy podľa §-u 17 ods. 2 a 3 písm. b) zák. č. 514/2003 Zb. z. a podmienky podľa §-u 17 ods. 3 citovaného zákona písm. a), c), d) sa podľa názoru súdu nedajú vzťahovať na právnickú osobu ale iba na fyzickú osobu.

Rozpor s dobrými mravmi podľa §-u 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka videl súd na strane navrhovateľa a nie na strane odporkyne, resp. konajúceho súdu. Navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom poskytoval úver osobám nedostatočne finančne zabezpečeným, opakovane poskytoval úvery v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Takémuto konaniu súd nemôže poskytnúť právnu ochranu. Vyplýva to aj zo stanoviska, ktoré bolo oboznámené ako príloha k vyjadreniu žalovanej, keď Európska komisia má takéto poznatky, konkrétne o činnosti navrhovateľa. Nemožno konštatovať, že na strane navrhovateľa došlo k morálnej ujme, nemožno konštatovať, že postupom súdu bolo poškodené jeho obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potencionálnym spotrebiteľom, s ktorými uzavrel alebo uzatvára spotrebiteľské zmluvy. Práve naopak, toto dobré meno bolo poškodené samotnou činnosťou a zmluvnými podmienkami navrhovateľa, tak ako to vyplýva aj z príloh predložených odporcom vo svojom vyjadrení a z verejnej mienky, ktorá je už v súčasnej dobe notoricky známou. Súd je toho názoru, že navrhovateľ svoje dobré meno poškodil sám svojou činnosťou v rozpore s predpismi na ochranu spotrebiteľa a obchodné meno navrhovateľa nepoškodil exekučný súd konajúci v tejto veci, ktorý rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi chrániacimi spotrebiteľa.

Súd na základe dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie druhej podmienky pre zodpovednosť za škodu za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie a to vznik a existenciu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom, podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi porušením právnych povinností (nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom) a škodou, ktorá mala vzniknúť navrhovateľovi porušením povinností. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamo príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu a tvrdenými prietahmi. Navrhovateľ nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdení prietahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Práve naopak, z viacerých prejednávanych vecí navrhovateľa z obdobného skutkového stavu, kedy sa na pojednávanie dostavili ako svedkovia povinní, ktorí boli v obdobnej situácii ako v tomto konaní povinný Y. O., mal súd preukázané, že navrhovateľ ako oprávnený z poskytnutého úveru si vôbec žiadnym spôsobom neoveroval, či uvedené osoby sú schopné poskytnuté úvery splatiť a či nie sú proti ním vedené rôzne ďalšie exekučné konania pre vymáhanie dlhov iných veriteľov. Navrhovateľ bol v tomto konaní povinný preukázať, že pred rozhodnutím exekučného súdu pre tvrdenými prietahmi bola majetková situácia povinného taká, že by umožnila uspokojenie pohľadávky navrhovateľa v celom rozsahu. Bol povinný preukázať, že len v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu došlo k takému zmenšeniu majetkovej príjmu povinného, ktorá znemožnila navrhovateľovi uspokojiť pohľadávku v celom rozsahu a spôsobila mu škodu. Toto dôkazné bremeno navrhovateľ neunesol a

preto súd konštatoval, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností exekučného súdu a navrhovateľom tvrdenou škodou. Práve naopak, súd zaujal stanovisko, že žalovaná a v podstate Slovenská republika ako taká, nemôže suplovať splácanie úverov navrhovateľovi, ktorý bez potrebnej opatrnosti dodržiavania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, primeraných a v súlade so zákonom poskytovaných úrokov a nákladov na takéto úvery, nemôže zodpovedať štát, ktorý podnikateľskému subjektu takýmto spôsobom, aký si uplatňuje navrhovateľ, ušlý zisk nahradil.

Vzhľadom k vznesenej námietke premlčania zo strany odporkyne súd sa zaoberal aj premlčaním nároku, keď premlčanie sa podľa ustálenej súdnej praxe skúma len u existujúceho nároku. Súd dospel k záveru, že nárok navrhovateľa na náhradu škody je neexistentný a preto vznesenou námietkou premlčania sa podrobne nezaoberal.

K otázke prerušenia konania, ktorú navrhol navrhovateľ svojim podaním zo dňa 20.7.2015, súd pristupoval v zmysle §-u 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., podľa ktorého súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak súd pred rozhodnutím vo veci dospel záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s Ústavou SR, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd nezistil také skutočnosti, ktorými by bol zaviazaný postupovať podľa §-u 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a preto konanie neprerušil. Súd nevykonal ďalšie dôkazy, najmä znaleckým posudkom, ktorý navrhoval vo svojom podaní z 20.7.2015 navrhovateľ, pretože na základe dôkaznej situácie, z ktorej je zjavné, že v samotnom návrhu, ktorý je zmätočný, nekonkrétny a ničím nepodložený, dôkaz ako znalecké dokazovanie nevyrieši uvedené podstatné náležitosti pre priznanie nároku navrhovateľovi, tak ako to vyplýva z celého zdôvodnenia v tomto rozsudku. Súd z uvedených dôvodov preto nemal žiadne zákonné povinnosti zrušiť nariadený termín pojednávania určený na deň 21.7.2015 a na prerušenie konania, tak ako je vyššie uvedené, preto súd procesným návrhom na pojednaní zamietol návrh na zrušenie pojednávania, konal v neprítomnosti účastníkov, ktorí sa neospravedlnili a vzhľadom na to, že nepovažoval dôvody uvádzané navrhovateľom za dôvody, pre ktoré by bolo potrebné konanie prerušiť, pretože prejudiciálnu otázku si môže súd vyriešiť aj sám v zmysle §-u 135 ods. 2 O.s.p. a ďalšie, ktoré uvádzal navrhovateľ, súd návrh v celom rozsahu zamietol.

Podľa §-u 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná právo na náhradu účelne vynaložených trov na uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Úspešnou účastníčkou tohto konania je odporkyňa, SR - Ministerstvo spravodlivosti SR, ktorej patrí právo na náhradu trov konania, táto si však náhradu trov konania neuplatnila a preto súd rozhodol tak, že jej náhradu trov konania neprisúdil.

Navrhovateľ bol oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh priamo zo zákona podľa §-u 4 ods. 1 písm. k) Zákona o súdnych poplatkoch: „Od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom.“

Podľa §.u 2 ods. 2 Poplatkového zákona, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

Výsledok konania je taký, že súd návrh voči odporkyňi zamietol a nezaviazal ju ako úspešnú účastníčku konania s poukazom na § 2 ods. 2 Poplatkového zákona k zaplateniu súdneho poplatku za návrh. Rovnako je zrejmé, že od poplatku je oslobodené celé konanie a nielen navrhovateľ, čo je ďalší dôvod, pre ktorý súd nezaviazal odporkyňu na zaplatenie súdneho poplatku za návrh.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia tohto jeho písomného vyhotovenia, prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline. (§ 201, § 204 ods. 1 OSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP - z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 OSP). Odvolanie možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 205 ods. 2 OSP. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 OSP). Podľa § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 159 ods. 1 OSP). Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého (§ 159 ods. 2 OSP). Rozsudok je vykonateľný, len čo uplynie lehota na plnenie (§ 161 ods. 1 OSP). Ak nie je v rozsudku uložená povinnosť na plnenie, je rozsudok vykonateľný, len čo nadobudol právoplatnosť (§ 161 ods. 2 OSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z. z.).